

er langt fremme med deres Ligningsarbejde — hvilket dog ikke burde komme Kommunerne til Forklejnelse eller paaføre dem et nyt stort Arbejde —, at tage Hensyn dertil og give dem Ret til i Kraft af det kommunale Selvstyre selv at bestemme, om de vil gøre den Ligning om, som de allerede har foretaget, eller om de ikke vil benytte den Lov, som formentlig snart vil komme ud af dette Lovforslag. Flertallet har ogsaa været inde paa den Tanke, at der skulde gives en Ventil, saaledes at Kommunerne ikke skulde være tvungne til at gøre dette store Arbejde om, men Flertallet har stillet den Betingelse, at Undladelse af at benytte Bestemmelsen om Fradrag for Børn skal sanktioneres for Landkommunernes Vedkommende af Amsraadet og for Købstadkommunernes Vedkommende af Indenrigsministeren. Dette mener vi fra vor Side ikke bør fastsættes, idet Tiden er knap, og det yderligere vil forsinke Kommunernes Arbejde, naar de skal spørge de overordnede Myndigheder. Derfor har vi stillet Ændringsforslaget under Nr. 5, som giver Kommunerne Ret til for det første Skatteaar, 1920—21, at undlade at benytte det tvungne Børnefradrag af Hensyn til, at Ligningsarbejdet er saa langt fremskredet.

Gennem Ændringsforslag Nr. 9 har Flertallet stillet Forslag om, at det Beløb, der i mellemkommunal Beskatning lades ude af Betragtning, forhøjes fra 3 500 Kr. til 5 000 Kr. Om dette Beløb var der allerede ret kraftig Strid, da Lovforslaget om de kommunale Tillægsregler var til Behandling for to Aar siden, og vi fra vor Side foreslog den Gang, at det skulde sættes til 4 500 Kr., hvilket ganske sikkert ogsaa havde været mere stemmende med Billighed. Resultatet blev imidlertid den Gang, at man fastsatte Beløbet til 3 500 Kr. Men siden da er hele det økonomiske Grundlag i ganske overordentlig Grad forskudt, alle Indtægtsgrænserne i Loven har maattet ændres, og Flertallet er ogsaa enigt i, at denne Indtægtsgrænse bør ændres. Fra Foreningen af Landkommuner med købstadlignende Bebyggelse er fremsendt en Henvendelse til Regering og Rigsdag, i hvilken man andrager om, at dette Beløb maa blive sat til 8 000 Kr., og fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse foreligger der en Henvendelse til Landstingsudvalget om, at det maa blive sat til 8 480 Kr., hvilket anslaaes til at være det Beløb, som rettelig maatte fastsættes, for at Kommunen skulde være skadesløs overfor de Indbyggere, for

hvem Kommunen er Opholdskommune, og overfor hvis Familier Kommunen har alle mulige Forpligtelser. Det korrekte vilde derfor have været, om man havde sat Beløbet til 8 000 Kr. Naar vi fra vor Side har stillet Forslag om 6 000 Kr., er det for i alt Fald i nogen Maade at afbøde Uretfærdigheden, og naar vi ikke er gaaet højere, er det af Opportunitetshensyn, idet vi snarere tør haabe paa at faa Tilslutning til vort Forslag, naar vi foreslaar dette Beløb.

Jeg kommer dernæst til det sidste af de af Mindretallet stillede Ændringsforslag, som knytter sig til det af Flertallet under Nr. 12 stillede Ændringsforslag. Dette Forslag blev omtalt af Ordføreren som stillet i den Hensigt at sætte Kommunerne bedre i Stand til at faa deres Tilgodehavende ind; men naar man i Ændringsforslaget under Nr. 12 til en ny § 13 gaar saa vidt at bestemme, at Kommunens Tilgodehavende for Skat eventuelt kan inddrives ved Udlæg i Ejendele, der hører de Børn til, hvis Indkomst er medregnet ved Familieoverhovedets Ansættelse til Skat, kan Mindretallet ikke billige det. Man kan meget vel tænke sig, at en Familie kan blive ude af Stand til at svare Skat, og at den kan have Børn, der sidder inde med en lille Arv efter Bedsteforældrene eller andre Slægtninge paa en 2 000—3 000 Kr., og i denne vil der altsaa, da Indtægten deraf er medregnet til Familieoverhovedets Indkomst, kunne gøres Udlæg. Dette anser vi for ubilligt og stiller derfor Ændringsforslaget under Nr. 13. Jeg ved ganske vist, at den nye Bestemmelse findes i Statsindkomstskatteloven af 1912 — den fandtes ikke i Statsindkomstskatteloven af 1903 —, men fordi en saadan Bestemmelse er gaaet upaaagtet hen ved denne Lovs Vedtagelse, mener jeg ikke, at man bør indføre den ogsaa i Kommuneskatte- loven. Man burde snarere gaa den modsatte Vej og stryge en saadan Bestemmelse, naar en Gang Indkomstskatteloven kommer til Behandling.

Med disse Bemærkninger skal jeg til- lade mig paa Mindretallets Vegne at anbefale de af os stillede Ændringsforslag.

Jørgen Berthelsen: Det Mindretal, som har stillet Ændringsforslaget under Nr. 7, er gaaet med til Flertallets Ændringsforslag under Nr. 9, men vi mener, at der bør være en Grænse for Indtægts Størrelse med Hensyn til Retten til at fradrage det i § 3 nævnte Beløb, 3 500 Kr., der, hvis Flertallets Ændringsforslag ved-